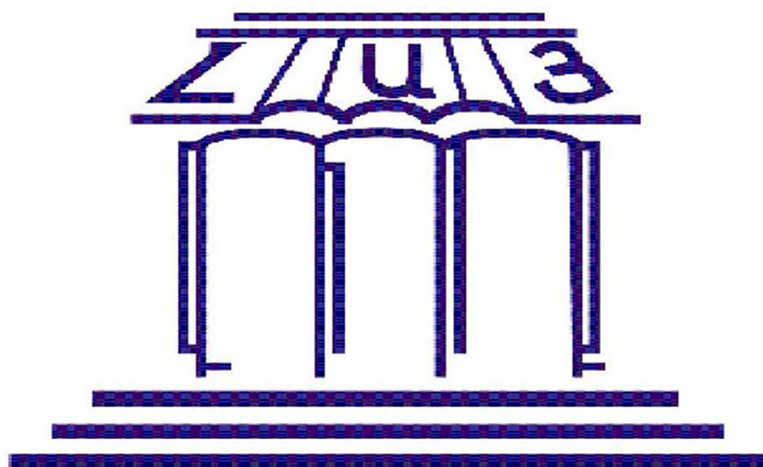

Հայկական գիտահետազոտական հանգույց Armenian Research & Academic Repository

Սույն աշխատանքն արտոնագրված է «Ստեղծագործական համայնքներ
ոչ առևտրային իրավասություն 3.0» արտոնագրով

**This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial
3.0 Unported (CC BY-NC 3.0) license.**

Դու կարող ես.

պատճենել և տարածել նյութը ցանկացած ձևաչափով կամ կրիչով
ձևափոխել կամ օգտագործել առկա նյութը ստեղծելու համար նորը

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format

Adapt — remix, transform, and build upon the material

891.935
12-95

2003

5365

ԱՆԻԱԽՆ

ԿՓՃՓՌՓԿՓՆՆԵՐ

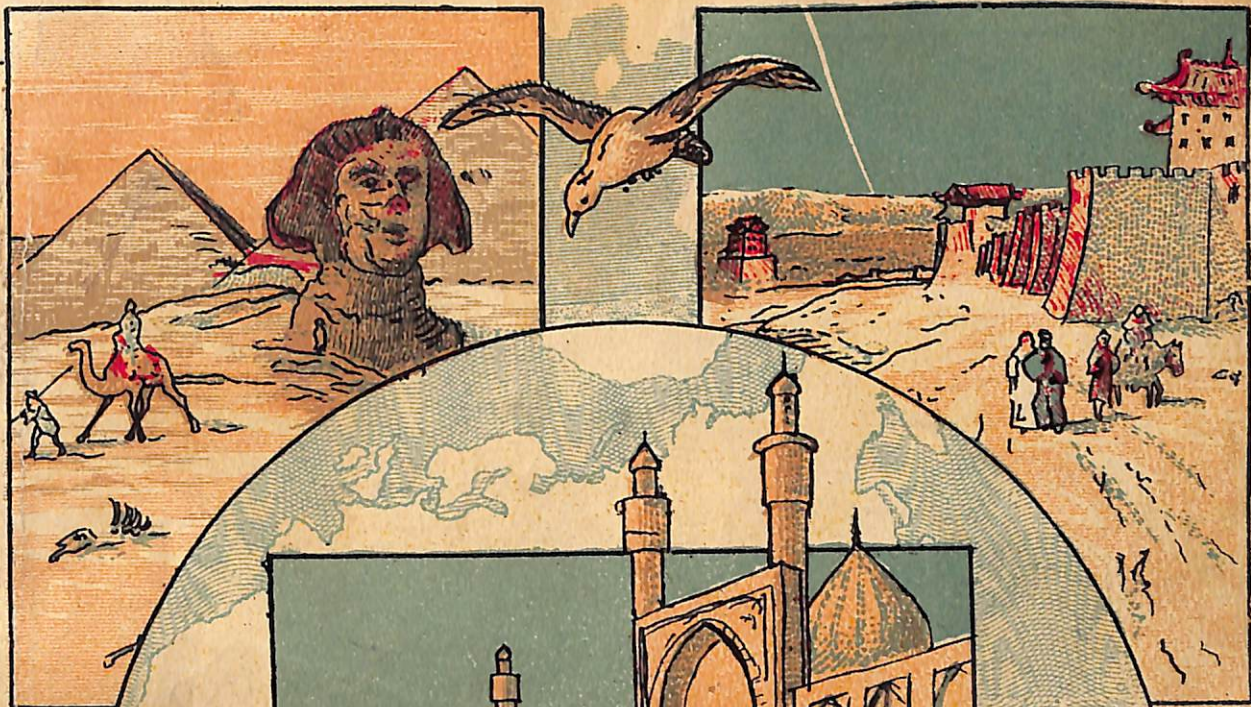
1808
5x1022

Հ. ԳՈՐԻՍԻԱՆԻ

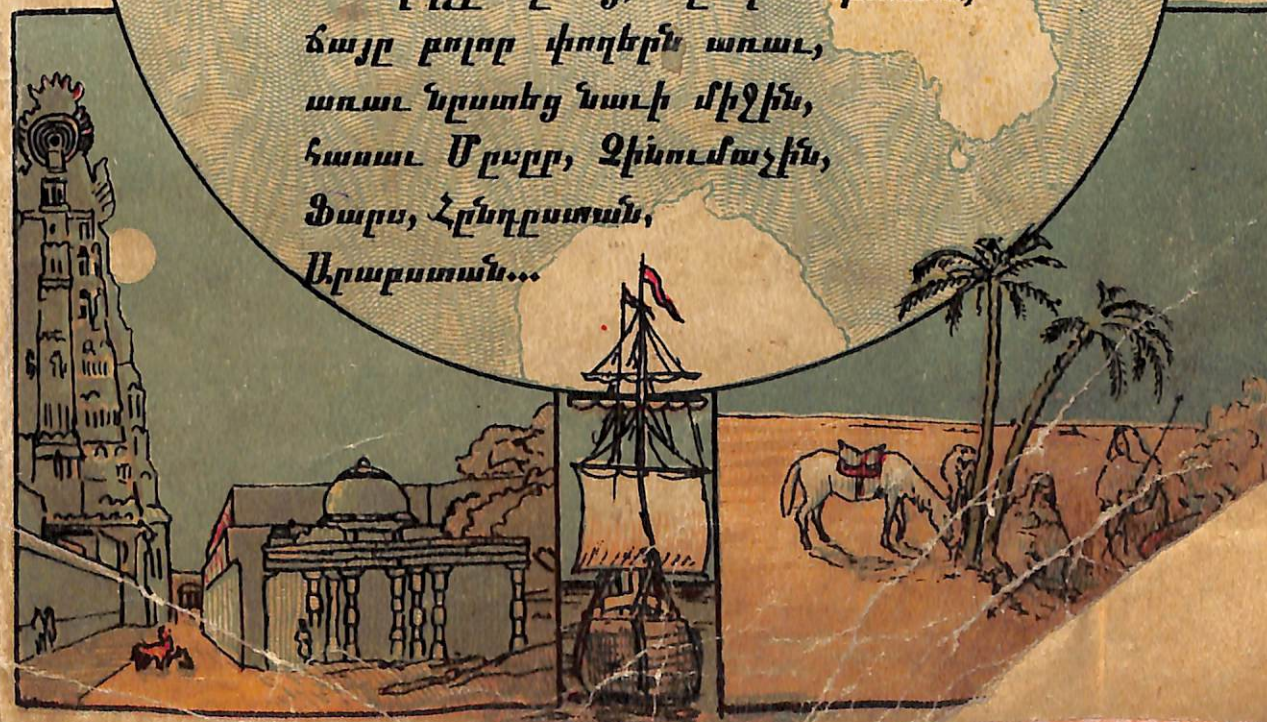
ԱՆԲԱՒՏ ՎԱՃԱՌԱԿԱՆ ՆԵՐ:

Մի օր Չրդշիկն ու Ճայն եկան
 Թէ՛ եկ դառնանք վաճառական:
 Ասին ու խելք խելքի տըւին,
 հաւան կացան, պայման դրին.
 Բայց՝ արի տես... որ փող չունեն:
 Շատ միտք արին, թէ ինչ անեն,
 վերջը եկան Փրշի մօտը,
 ընկան նրրա ձեռն ու ոտը,
 ու մուրհակով,
 շահով կարգով,
 փող վեր առան շաւականին,
 ինչքան պէտք էր իրենց բանին:

Չիղջը մընաց, տընպան դառաւ,
 ճայը բոլոր փողերն առաւ,
 առաւ նրստեց նաւի միջին,
 հասաւ Մըրըր, Չինուժաչին,
 Փարս, Հընդըստան,
 Արաբստան...

Ճամփին ծովում սարսափելի
 ալեկոծում, մըրրիկ երաւ,
 զարկեց, տարաւ ապրանք ու նաւ:
 Միայն սովաբեար ճայր էնօր
 ազատւեցաւ մերկ ու տրկլոր:
 Ազատւեցաւ—փառք իր Ասծուն,
 բայց ի՞նչ սրբաով խեղճը գայ տուն.
 գայ—ի՞նչ ասի պարտքատէրին,
 հնց երևայ իր ընկերին...
 Ընկերն էնտեղ՝ դուռը կտրած,
 աչքը ճամփին, վիզը ծրոած,
 համբու՞մ է օրն օրի վըրայ
 թէ՛ մեր ճայր երբ պիտի գայ...
 Երկար նայեց,
 ճամփէն պահեց,
 շատ լաւ ու վատ երազ տեսաւ,
 մինչև պարտքի օրը հասաւ
 ու՝ մուրհակի թուղթը ձեռին,
 Փուշը տընկեց կրտեր ծէրի:

— «Է՛յ, բարեկամ, ի՞նչ բանի էք
 էլ չէք ասում թէ պարտք ունե՞ք...
 Գործ բրոնեցիք, հորս ողորմի,
 ետ տրւէք դէ փողըս հիմի:
 Թուղթ էք տրւել՝ վախտ իմացէք,
 ամօթ, արուռ, ահ ունեցէք...
 Թարան հօ չի... մեղք եմ ես էլ...
 Ախպէր, էսպէս բան էք տեսել.
 ոսկի տայ մարդ իրեն ձեռով,
 չրկարենայ առնի դօռով...
 Սրանից ետոյ դէ արի դու
 ու ձեռ մեկնի աղքատ մարդու...»

Գորգոռում էր ողջ թառակում,
 հայհոյում էր, խայտառակում.
 ամեն մարդ էլ, ով որ լրսում,
 հէնց մի բերան էն էր ասում:

— «Ա՛յ ամօթ ձեզ, Չղղլիկ ու Ճայ.
 ի՞նչ լրսում.— վայ, վայ, վայ, վայ.
 րըզ վաճառական
 էսակ խայտառակ բան...
 վայ, վայ,
 ճայ...»

էսպէս միշտ լրսելիս
 դուրս էր գալիս:
 իրեն մըտքում,
 ում, թըրքում.

— «Ա՛յ քու տունը քանդւի, ա
 այ դու դառնաս Գրրողի փայ.
 էս ի՞նչ բան էր, որ դու արիր,
 պուխս էս ի՞նչ փորձանք բերի:
 Ու խընդրում էր ամեն անգա...
 — «Մի նեղանար, Փուշ բարեկ
 շատ ես կացել,
 կաց մի քիչ էլ.
 Թուղթ ստացայ երէկ Ճայից,
 թէ դուրս եկայ Սրաբիայից.
 որտեղ որ է՝ շուտով կըգայ,
 դեռ մի բան էլ աւել կըտայ...»

— «Ես չեմ ուզում աւելն, ախա՛ն

շահ էք գրրել.
 վախտ էք գրրել.
 ինչ գրրած ա, էն եմ ասում,
 ձեզնից աւել բան չեմ ուզում:
 — «Չէ, աղա Փուշ,
 թէ վաղ, թէ ուշ,
 Փողն իր կարգին, շահն իր կարգին,
 իսկ պատիւը... ես իմ հոգին...
 ես յոյս ունեմ... ասենք պարտ ենք..
 բայց չէ՞ ախար մենք էլ մարդ ենք..
 Չէ, քու արածն ով մոռանայ,
 իր Աստուածն էլ նա կուրանայ...»

Խեղճը էսպէս լեզու ածաւ,
 շատ յոյս տըլաւ, շատ խոստացաւ,
 շատ սուտ ասաւ պարտքատէրին,
 շատ ըսպասեց իր ընկերին.
 բայց ընկերը չըկան, չըկան:
 — «Էս ի՞նչ ցաւ էր, Աստուած վըկայ
 ի՞նչ իմ բանն էր՝ մըտայ մէջը,
 որ խայտառակ լինեմ վերջը...
 ի՞նչպէս պրըծնեմ ես կըրակից,
 էս ահագին պարտքի տակից,
 էլ ի՞նչ ասեմ,
 հնց ըսպասեմ.
 նա երբ կը դայ, ի՞նչ խոսնամ,
 որ ջուրն ընկնեմ... Բւ՛ւմ մօ

Շատ միտք արաւ,
 դէս դէն թրուաւ,
 ինչ որ ունէր տանը, հագին,
 ողջ հաւաքեց, տըւաւ պարտքին,
 ցիփ մերկացաւ,
 էլ չրպրթաւ:
 Վերջը տեսաւ, որ ճար չեղաւ,
 թեւեր առաւ, ինքն էլ փախաւ,
 փախաւ, կորաւ, որ էլ էնպէս
 դատարի, սընանկ ու սևերեւ,
 ոչ պատահի պարտքատէրին,
 ոչ երևայ լոյս աշխարհին:

որ կը կարդայ ահա ծարդի
 ու կը կարդայ ահա ծարդի

Այնուհետև իր նամուսից,
 Չրդշիկը մերկ, փախած լուսից,
 ցերեկները դէս դէն թագչում,
 գիշերն է միշտ մըթնում թրուչում,
 որ չերևայ իր թայ-թուշին,
 ոչ պարտքատէր աղա-Փուշին:

Ճայն էլ ծովում,
 ճրչում, ծրւում,
 ջուրն է մըտնում,
 դուրս է պրրծնում,
 թևին տալիս,
 ման է գալիս,
 թէ մի գուցէ բախտը բանի,
 կորուսան էլ ետ ջրից հանի:

Իսկ Փուշն, արդէն յոյսը հատած,
 ճանկ ու ատամ սուր պատրաստած,
 կողքովն ով որ անց է կենում՝
 քաշում է փէշն ու հարցընում
 թէ չե՞ն տեսել մէկն ու մէկին,
 էն լիբը ճային կամ Ջրղջիկին.
 ու էն օրից մինչև օրս էլ
 մէկը մէկին դեռ չեն տեսեր

№ 2

ՄԱՆԿԱԿԱՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ-
ՋՐԱՏԱՐԱԿ. ԻՇԽ. Մ. Մ. ԹՈՒՐԱՆԵԱՆԻ.

ԳՐԵՆ Ժ
35
ԿՈՊԵԿ.

2839

0007196

2013

